

over Land og By og tænke Dem, at der her gaar 12 til 13,000, ja flere, arbejdsløse, og deraf er der over 4,000, der have været arbejdsløse saa længe, at de ingen Understøttelse faa. Og jeg vil bede Dem tænke Dem disse Mennesker staaende omkring i en Kreds her og strække deres Hænder frem og forlange af os, at vi skulle hjælpe dem. Kan man, naar man tænker sig et saadant Billede, med god Samvittighed modstaa og sige Nej dertil? Jeg synes det ikke. Jeg vilde i alt Fald nødig være i den Ministers Sted, der vilde sige Nej. Og Arbejderne sige jo ikke, at de ville have Hjælp, at de ville have Penge, de sige blot: Vi ville have Arbejde. Men, sige de videre, naar man ikke vil og ikke kan skaffe os Arbejde, har man naturligvis en Pligt til at hjælpe os, naar man har tilladt, at vi ere blevne arbejdsløse. Og bag disse fortvivlede Mænd staa Hustruer og Børn og stemme i med i dette Kor om Arbejde eller om Hjælp til dem.

Vi staa i Krisernes Tegn, og som den Repræsentation for det nuværende Samfund, som man til en vis Grad kan kalde den nuværende Rigsdag, har den været meget ekspedit til ikke at ville nægte en Garanti for Indskud i nogle Banker, og ved det Provisorium, der er givet af Finansministeren, er der kommet flere Banker til. Socialdemokraterne have naturligvis ogsaa stemt for denne Garanti, fordi de vide, at vi leve under Kapitalismen, og hvis denne Garanti ikke var given, vilde der være blevet endnu mere Fortvivlelse, end der er, saa det er for saa vidt et Bidrag til at mildne Arbejdsløsheden, et Bidrag til at hindre, at Forretningsløsheden bliver større, end den alt er bleven. Men naar Socialdemokraterne have været med til at bevilge af vor fælles Pengekasse, af Statens Penge, hvortil ogsaa Arbejderne ved deres Forbrug bidrage en væsentlig Del, synes jeg, det er en billig Fordring af dem, at de, nu da det kniber for dem, sige: Nu have vi hjulpet de andre, hjælp nu ogsaa os. Og det har jo vist sig, at man har kunnet behandle den Slags Sager meget hurtigt, i Løbet af en Dag er en saadan Sag ekspederet, for at den kunde tilvejebringe de Virkninger, den skulde. Den Virkning, som dette Forslag skulde tilvejebringe, er at skaffe Mad og Hjælp til de arbejdsløse, og det er, synes jeg, en mere presserende Fordring end den anden. Men nu vel, lad gaa, vi have honoreret den ene Fordring, og jeg vil ønske, at man fra denne Rigsdags Side vil være i Stand til at honorere den her stillede For-

dring, thi jeg tror, at det vilde være meget forkert ikke at gøre det, det vilde i hvert Fald være ganske hjerteløst.

Jeg skal derfor anbefale det Forslag, som Socialdemokraterne her i Folketinget have forelagt, og jeg gentager, at det haster. Det er en Fordring, som ikke godt kan udskydes længere. Der gaar sultne Mennesker i dette Land, som trænge til Føde og Klæder, men som ikke kunne faa det, fordi Samfundsforholdene have dømt dem til ufrivillig Arbejdsløshed.

Indenrigsministeren (Berntsen): Jeg gaar ud fra, at det foreliggende Lovforslag vil blive henvist til en indgaaende Behandling i et Udvalg her i Tinget, thi jeg erkender, at Spørgsmaalet om at modvirke Arbejdsløsheden er et stort Samfundsspørgsmaal, som maa være Genstand for baade Ministeriets og Rigsdagens Overvejelser.

Der er adskillige Veje, ad hvilke man kan modvirke Arbejdsløshed, og den bedste Vej er selvfølgelig den at anvise Arbejde for de Personer, som baade kunne og ville arbejde. Det er den værdigste Vej for Arbejderne selv, og det er for Samfundet i det hele den bedste Vej. Det glædede mig at høre, at den ærede Ordfører er villig til at hjælpe mig i de Bestræbelser, jeg har antydnet at ville foretage for at fordele Arbejdskraften her i Landet saaledes, at man fra de Steder, hvor der er overflødig Arbejdskraft, om muligt kunde sende Arbejdskraft til de Egne, hvor man savner en saadan. Jeg er klar over, at noget saadant ikke kan foretages uden i god Forstaaelse med Arbejdernes egne Organisationer, og det glæder mig, at den ærede Ordfører i Dag tilsagde mig sin Bistand — jeg har ogsaa forhandlet privat med ham derom — til ad den Vej at bidrage til at mildne Arbejdsløsheden paa de Steder, hvor der er for stor Arbejdskraft til Stede.

Jeg er ogsaa klar over, at ved offentlige Bygninger og offentlige Arbejder kan der gøres en hel Del for at skaffe Arbejde til dem, der baade ville og kunne arbejde, og der er jo i Øjeblikket i København ikke faa offentlige Bygninger under Arbejde. Den ærede Ordfører nævnedes selv den nye Statsbanegaard. Jeg ved ikke, hvad Grunden er til, at der ikke er saa stor Arbejdsstyrke, som der kunde være, der maa være indtraadt Forhold, som jeg ikke kender. Der er Righospitalet, som endnu ikke er færdigt, og der er det nye Christiansborg Slot, som er